

Đề bài: Trình bày suy nghĩ của em về việc chúng ta cần có cách ứng xử như thế nào đối với những người bất hạnh

Bài làm

Cuộc sống muôn màu, muôn vẻ và cũng đầy những nghịch cảnh. Có người được sinh ra trong nhung lụa, có người lại lớn lên trong thiếu thốn, đau khổ. Sự công bằng không phải lúc nào cũng hiện hữu trong số phận mỗi con người. Nhưng điều đáng quý hơn cả là cách chúng ta đối xử, sẻ chia với nhau trong cuộc sống. Bởi sự tử tế và tình yêu thương mới là điều làm nên giá trị đích thực của con người. Vì thế, trước những con người bất hạnh, ta không chỉ cần cảm thông mà còn phải biết cách ứng xử đầy yêu thương và nhân ái. Ông cha ta từ xưa đã dạy: "Thương người như thể thương thân", hay "Lá lành đùm lá rách". Đó không chỉ là lời nhắn gửi, mà còn là trách nhiệm và lương tâm của mỗi chúng ta trong một xã hội văn minh, đầy tình người.

Ứng xử chính là cách mà ta phản ứng, đáp lại với người khác trong những hoàn cảnh khác nhau từ lời nói, hành động đến thái độ. Còn bất hạnh là sự không may mắn trong cuộc sống đó có thể là bệnh tật, nghèo đói, mất mát hay sự khuyết thiếu về tinh thần, thể chất. Những điều đó không ai mong muốn phải trải qua, nhưng cuộc sống vốn dĩ không cho ai quyền được chọn hoàn cảnh mình sinh ra. Chính vì vậy, cách mà người xung quanh đối xử với những người bất hạnh lại trở thành điều quan trọng và đầy ý nghĩa.

Trong xã hội này, có biết bao con người đang gồng mình chống chọi với số phận. Những đứa trẻ bị nhiễm chất độc da cam, những người khuyết tật từ khi mới sinh ra, người nghèo khổ bươn chải từng ngày để có miếng ăn. Họ không có sự lựa chọn. Họ chỉ có thể cố gắng sống tốt trong điều kiện thiếu thốn của mình. Và giữa bao đau thương, họ rất cần một bàn tay nắm lấy họ, một ánh mắt đồng cảm, một trái tim biết lắng nghe. Chính sự cảm thông ấy sẽ giúp họ có thêm niềm tin và nghị lực để không từ bỏ cuộc sống.

Chứng kiến những cảnh đời bất hạnh, ta mới chợt nhận ra mình may mắn đến nhường nào. Ta có gia đình yêu thương, có cơ thể lành lặn, có cơ hội được học tập, phát triển. Điều đó khiến ta biết trân quý hơn những điều tưởng chừng như rất bình thường. Đồng thời, nó cũng thức tỉnh trong ta lòng nhân ái, sự sẻ chia. Khi ta đưa tay ra giúp đỡ ai đó, không chỉ người nhận mới cảm thấy ấm lòng, mà chính bản thân ta cũng thấy nhẹ nhõm, hạnh phúc.

Trong cuộc sống, vẫn còn rất nhiều người luôn sẵn lòng chia sẻ yêu thương với những mảnh đời kém may. Như Mẹ Teresa đã dành trọn cuộc đời mình để chăm sóc người nghèo khổ, bệnh tật trên khắp thế giới. Hay như trong đại dịch COVID-19, ở Việt Nam đã có những "ATM gạo", những quán cơm 0 đồng, những người chủ trọ miễn tiền thuê nhà cho công nhân nghèo. Mỗi hành động nhỏ như thế đều là biểu hiện của một tấm lòng cao cả. Và nhờ những điều đẹp đẽ ấy, xã hội trở nên ấm áp và nhân văn hơn.

Tuy nhiên, thật đáng buồn khi vẫn còn không ít người có cái nhìn khinh thường, xa lánh người bất hạnh. Có người còn lợi dụng hoàn cảnh của họ để trục lợi cá nhân, làm tổn thương thêm tâm hồn vốn đã đầy thương tích. Đó là những hành vi đáng lên án và cần phải bị phê phán mạnh mẽ. Bởi không ai có quyền cười cợt hay khinh thường nỗi đau của người khác.

Chúng ta, những con người may mắn hơn, hãy luôn ghi nhớ: đừng bao giờ coi thường hay xúc phạm những người bất hạnh. Sự tôn trọng là điều tối thiểu ta có thể trao đi. Hãy giúp đỡ họ

khi có thể, không chỉ bằng vật chất mà đôi khi là bằng một câu nói dịu dàng, một ánh mắt quan tâm, một cái nắm tay sẻ chia. Cuộc sống sẽ trở nên ý nghĩa hơn nếu chúng ta biết sống vì nhau.

Cuộc sống là một hành trình dài mà mỗi người mang theo một câu chuyện khác nhau. Có người hạnh phúc, có người bất hạnh, nhưng tất cả đều xứng đáng được yêu thương và tôn trọng. Hãy để lòng nhân ái dẫn dắt ta trong từng hành động, từng suy nghĩ, để mỗi ngày trôi qua là một ngày ta sống đẹp hơn, sống tử tế hơn. Chính sự sẻ chia ấy sẽ làm nên một xã hội nhân văn và bền vững, nơi không ai bị bỏ lại phía sau.